

Potrebno je naljutiti se

Rat je ponovo postao sastavni element vladajuće politike, model tumačenja stvarnosti, instrument brutalnog izvrtanja potreba i želja naroda. Si vis pacem, para bellum¹, govorili su Rimljani, koji su se u ovu vrstu politike isuviše dobro razumeli. Tako ispada, ako `eli{ mir- vodi rat. Ni{ta drugačije ne rade Klinton i njegovi evropski sateliti, od Blera i [redera pa sve do @ospena i D'Aleme. Ono {to bacaju u koprive, svakako je bilo kakva pojava nečega {to bi ličilo na snage levice.

I tako smo se našli u pojmovnoj katastrofi, u smrtonosnom kalemljenju ideje mira na ideju rata, u tepesima bombi okrutno i mučiteljski izbačenih na društvene objekte, na tela `ena i mu{karaca. U bombardovanju izvr{enom bez odmora, bez trunke ljudske samilosti, prokrijumčarenom kao "humanitarno uplitanje". I u fatalnom mehanizmu ovog rata povedenog u ime mira, nasilnosti Milo{evi}evog re`ima, sramota nacionalizma gurnutog sve do etničkog ~i{enja, tragedija kosovskog naroda- ne samo da su pogor{ani ve} su postali i izgovor za obja{njenje strategije

svetske vladavine - sa oznakom NATO - u ovom delu Evrope predstavljaju smokvin list u uvr{enju SAD u njihovoj ulozi svetskih policajaca, kontrolora bogatstva i neuralgičnih zona na planeti. Kao i uvek, to se de{ava putem rata, osnovnim elementom vladavine, ugnjetavanja, hijerarhije u odnosima me|u narodima, društvenim grupama, polovima. Danas kao i juče. Nije u igri samo drama na Kosovu. Niko ne govori o dramama istog tipa {irom planete. Druga sredstva i načini bili bi mogući, ne samo {to su politički i etički potrebni, kako bi se pronašlo re{enje krvavog konflikta u Jugoslaviji.

Ima li danas koristi od toga da se naljutimo, poka`emo bol, zaprepa{enost, tugu? Potrebno je naljutiti se, inače je nas u`asna navika na rat sve baciti u beskrajnu zanemlost. Naljutiti se svaki dan, zbog svakog napredovanja, eskalacije i zbog svakog argumenta pridodatog da opravda rat.

Ali od ljutnje ima malo koristi, skoro nikakve, ako se to ose{anje ne pretoči u aktivnu politiku mira, u sposobnost kri-

ti~kog “~itanja” onoga {to se de{ava, iza opscene ratne propagande masovnih medija, u nepopustljivom podizanju javne odgovornosti protiv ovog rata, i, ono {to nas navodi da budemo protiv D’Alemine vlade, krivca za veleizdaju zbog povrede nanesene Ustavu.

Ministar ili ministarka Republike, da su verni zakletvi datoj prilikom prijema du`nosti, morali bi da podnesu ostavku. Kako to nije u~inio niko, govori o dru{tvenom kvalitetu mu{karaca i `ena koji pretenduju da nam vladaju. Vladaju u vremenu rata koji naru{ava ~lan 11 Ustava Republike, rata koji, kako to propisuje ~lan 78, nije odobrio Parlament, i za koji nije Vladi dao potrebna ovla{~enja.

Rata koji je u komadi}e razbio institucije, sporazume, me|unarodno pravo, tako te{ko stvoreno u intervalima mira u ovom u`asnom veku ratova.

Ovde dolazi ona najstra{nija ta~ka - kulturolo{ka i simboli~ka – pre nego politika – ovog rata: budu}i da je to doga|aj koji u i iz srca Evrope, zbog polo`aja evropskih subjekata koji promovi{u rat i u delu Evrope-Balkanu – simboli~no sme{tene u `i tragedije svih sukoba u dvadesetom veku, dovodi do vrhunca to ose|anje eti~kog odbijanja i izbora tih pravnih preskripcija koje slede nakon rata, na na{em kontinentu posle katastrofe drugog svetskog rata, nakon konc-logora i “sunca Hiro{ime”.

Odbacivanje rata u Ustavu, odbacivanje rata kao instrumenta razre{avanja suprotnosti me|u narodima, odbacivanje rata kao na~ina politi~kog delovanja, kao nastavka politike.

Dospeti do takvog odbijanja je od

najve}e va`nosti za istoriju ljudskog roda, a to saznanje antropolo{ki je obele`eno mehanizmima rata.

Tako|e, za mogu}nost da jo{ imamo nekakvu budu}nost, u fazi istorije kao {to je ova na{a, koju karakteri{e takav razvoj tehnologije da stavlja u pitanje na{ opstanak na planeti. Ali to saznanje odbijanja je istovremeno krhko, nestalno, i pre je plod u`asa izazvanog svesnim sazrevanjem savesti jedne kulture koju karakteri{u mehanizmi za stvaranje javnog mnjenja. Zbog toga je oti{lo u parampar~ad, zbog toga – posle pada Berlinskog zida, posle kraja opasnosti od nuklearnog sukoba koji je izazvao velike mirotvorne pokrete od strane tada{njeg predsednika SAD-a D`ord`a Bu{a, posle rata u Zalivu- jezici su poveli da se me{aju, a znakovi rata polako su izazivali naviku. Imperijalna ideja novog svetskog poretka i rat protiv Iraka morali su da pobude veliku zabrinutost, kako bi se shvatilo da je ideja kontinuiteta povela da se koristi u me|unarodnoj politici. To se nije desilo, pu{teno je da stvari idu svojim tokom, dakle onako kako to `ele Sjedinjene Dr`ave. Pomisao na nedostatak pa`nje i zaokupljenosti tim temama koje su karakterisale devedesete je nemogu}e prenebregnuti ako `elimo ozbiljno da govorimo o miru. Ako zaista `elimo da ideja mira postane politi~ki temelj upravljanja zemljama, odnosa me|u narodima, re{avanja dramati~nih problema nagomilanih posvuda.

Rat se danas vratio kako bi dominirao politikom u svetu u kojem jo{ uvek vladaju mu{karci, u svetu gde upad `ena na javnu scenu ostaje u domenu inciden-

ta, {to tra`i ponovno razmatranje uloga i funkcija `ena u okru`enju tako jako feminiziranom ali jo{ uvek jako siroma{nom postojanju `enske kritike postojanja, kao i sposobno{u `ena da stvaraju svet. Tako imamo one potpuno aktivne (Madlen Olbrajt), ube|enu ube|iva~icu (Ema Bonino) pa redove podre|enih (sve ministarke i podsekretarke {irom Evrope), one `alosne, slu`benice Crvenog Krsta, kantinjerke. A sa druge strane - `rtve.

@ene kao ugro`ena `enska telesnost i tako|e metafora za ratnu katastrofu, koje su poslu`ile svojim u`asnim licima za maskiranje pravih razloga za rat.

U Italiji, D'Alema i njegovi ministri odlu~ili su se za rat. Gospo|e ministarke, ili se kako ve} zovu, trudile su se oko humanitarne pomo|i, plakale nad `rtvama, bile ratne kantinjerke. Politika nije u njihovim rukama. Rat ih zarobljava u njihovim reproduktivnim funkcijama ili, brizi za bolesnike.

Za primarne supruge i majke, to je tra`ilo posebnu propagandu. Ali bez `ena nije mogu}e voditi politiku mira koja bi udarila u korene rata, radikalno ih uni{tila, pobijaju}i njihovu grotesknu i tragi~nu ulogu, istovremeno, i tako ih potpuno ugasila. Rat i mu{ki poredak idu ruku pod ruku. Strategija mo{i jo{ se iskazuje u obliku i mehanizmima patrijarhalnosti, mada postmodernog, u nemogu}oj me{avini hipertehnologije i arhai~nosti, futuristi~koj virtualnosti i primarnoj telesnosti.

Poznavati, prepoznavati i ozna~iti konflikte, analizirati ih do najsitnijih detalja, i stalno i hrabro tragati za re{enjem koje nije ratno. To mogu `ene u kojima je sazrela politi~ka svest o potrebnosti mira. Potrebne su `ene, borci za mir koje }e se aktivno zalo`iti u izgra|ivanju politike mira, tra`enju izbora i strategija mira. Potrebne su takve `ene na svim mestima gde se donose odluke o nacionalnoj i me|unarodnoj politici.

Po~nimo od tvrdnje da nijedna `ena koja nije oslobo|ena odgovornosti za rat ne}e dobiti na{ glas slede}i put. Po~nimo sa tvrdnjom da nijedan mu{karac odgovoran za ovaj rat, koji se nije oslobodio odgovornosti za rat, ne}e biti dostojan na{eg glasa. Po~nimo da gradimo, umno`avamo, tra`imo prilike, mesta, instrumente, ideje, koncepte, predloge protiv rata a u korist mira. Nepomirljivo i stalno.

1 "Ako `eli{ mir povedi rat" -/lat./

Elettra Deiana

^lanica foruma `ena obnovljenih komunista i Nacionalne komisije za jednaka prava